

บทที่ 6

การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้

ในบางครั้งแม้ผู้กระทำความผิดต้องการที่จะกระทำการโดยมุ่งต่อผลซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด แต่ก็ไม่สามารถที่จะบรรลุถึงผลนั้นได้ ประมวลกฎหมายอาญาจึงได้บัญญัติการกระทำดังกล่าวไว้ใน มาตรา 81 ดังนี้

“ผู้ใดกระทำการโดยมุ่งต่อผลซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดแต่การกระทำนั้นไม่สามารถจะบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ เพราะเหตุปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำหรือเหตุแห่งวัตถุที่มุ่งหมายกระทำต่อให้ถือว่าผู้นั้นพยายามกระทำความผิด แต่ให้ลงโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ถ้าการกระทำดังกล่าวในวรรคแรกได้กระทำไปโดยความเขื่องมง่าย ศาลจะไม่ลงโทษก็ได้” จากบทบัญญัติดังกล่าวและบทบัญญัติซึ่งได้ศึกษามาแล้วในบทที่ 5 สามารถแบ่งการพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้นี้ ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้โดยบังเอิญ (มาตรา 80)
2. การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้โดยแน่แท้ (มาตรา 81)

1. การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้โดยบังเอิญ (มาตรา 80) อาจเกิดขึ้น เพราะ

- 1.1 ปัจจัยที่ใช้ในการกระทำ.
- 1.2 วัตถุที่มุ่งหมายกระทำต่อ

1.1 ปัจจัยที่ใช้ในการกระทำ เช่น กระสุนปืนดำน ลูกระเบิดดำน เป็นต้น ยกตัวอย่างจำเลยใช้ปืนที่มีกระสุนบรรจุอยู่ ถึง 7 นัดยิงโจทก์ร่วมกระสุนนัดแรกดำนไม่ระเบิดออกซึ่งอาจเป็นเพราะกระสุนเสื่อมคุณภาพหรือเพราะเหตุบังเอิญอย่างใดไม่ปรากฏ มิฉะนั้นแล้วกระสุนต้องระเบิดออกและอาจเกิดอันตรายแก่โจทก์ร่วมได้หาเป็นการแน่แท้ไม่ว่าจะไม่สามารถกระทำให้ผู้ถูกยิงได้รับอันตรายจากการยิงของจำเลยเช่นนั้น กรณีจึงต้องปรับด้วยมาตรา 80 ไม่ใช่มาตรา 81 และถ้าหากไม่มีผู้เข้าชดชวางจำเลยไว้ทันท้วงที่ จำเลยอาจยิงโจทก์ร่วมด้วยกระสุนที่ยังเหลืออยู่นั้นต่อไปอีกก็ได้ จึงยิ่งเห็นชัดว่าไม่ใช่กรณีที่ปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำผิดไม่สามารถจะกระทำให้บรรลุผลได้อย่างแน่แท้ตามความในมาตรา 81 จึงต้องปรับบทด้วยมาตรา 80 (คำพิพากษาฎีกาที่ 980/2502)

1.2 วัตถุที่มุ่งหมายกระทำต่อ เช่น ก.จะยิง ข.และยิงไปยังที่ ข. เคยนอนอยู่ แต่บังเอิญในคืนนั้น ข.ไปนอนที่ห้องอื่น จึงยังถูกแต่หมอนข้างที่นอนในกรณีเช่นนี้เป็นเหตุบังเอิญที่คืนนั้น ข. ไปนอนที่ห้องอื่น

สรุป การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้โดยบังเอิญเป็นการพยายามกระทำความผิดที่กระทำไปไม่ตลอด หรือการพยายามกระทำความผิดที่กระทำไปตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 80

2. การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้อย่างแน่แท้ (มาตรา 81) อาจเกิดได้เพราะ

2.1 ปัจจัยที่ใช้ในการกระทำ

2.2 วัตถุประสงค์มุ่งหมายกระทำต่อ

2.1 ปัจจัยที่ใช้ในการกระทำ เช่นปืนไม่ได้บรรจุกระสุน ปืนเด็กเล่น เป็นต้น

ตัวอย่าง

ผู้เสียหายอยู่ตรงจุดระเบิด ได้รับบาดเจ็บ 4 แห่ง แห่งหนึ่งบวมมากและเนื้อไขมันนอกนั้นบวมแดง แสดงว่า ลูกระเบิดมีกำลังอ่อนไม่อาจทำให้ตายได้ จำเลยมีเจตนาฆ่าแต่ไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้เพราะปัจจัยที่ใช้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 และ 81 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 908/2520)

จำเลยเทียบกับผู้เสียหายเรื่องผู้เสียหายสงสัยว่าจำเลยเป็นชู้กับภริยาผู้เสียหาย จำเลยยิงผู้เสียหายด้วยปืนลูกซองสั้น 1 นัด ในระยะ 1 วา เป็นแผลเล็กน้อย รักษาในโรงพยาบาล 2 วัน ก็กลับบ้านได้ แสดงว่าปืนไม่อาจทำให้ตายได้ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1480/2520)

2.2 วัตถุประสงค์มุ่งหมายกระทำต่อ เช่น ก.วางมุ้งและนำหมอนมาวางหลอกไว้ ให้ทุกคนคิดว่า ก. นอนอยู่ที่นั่น แต่ความจริง ก.ไม่เคยนอนอยู่ที่ตรงนั้นเลย ข.ต้องการฆ่า ก. จึงนำปืนมายิงที่หมอนซึ่ง ก.วางหลอกไว้ เช่นนี้ ก.ยอมไม่ตาย เพราะวัตถุประสงค์มุ่งหมายกระทำต่อนั้นไม่ใช่ ก. แต่เป็นหมอน เพราะ ก.ไม่เคยนอนที่นั่นเลย

ข้อระวัง

ความผิดที่เป็นไปไม่ได้อย่างแน่แท้จะต้องมีข้อเท็จจริงครบสมบูรณ์ หากแต่ด้วยเหตุปัจจัยที่ใช้ในการกระทำความผิดหรือวัตถุประสงค์มุ่งหมายกระทำต่อนั้นไม่สามารถเป็นไปได้อย่างแน่แท้

ส่วนการขาดองค์ประกอบนั้น เป็นการขาดองค์ประกอบแห่งความผิดที่มุ่งหมายกระทำต่อ เช่น จะเข้าไปปลั๊กทรัพย์ แต่ปรากฏว่าบ้านนั้นเป็นบ้านร้าง ไม่มีใครอยู่เลย เป็นต้น ย่อมไม่มีความผิดไม่ถูกลงโทษ

แต่การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้โดยแน่แท้ตามความในมาตรา 81 นั้นจะต้องถูกลงโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น แต่ในมาตรา 81 วรรค 2

ให้อำนาจศาลที่จะใช้ดุลพินิจที่จะไม่ลงโทษการกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้อย่างแน่แท้ ในกรณี
ที่ผู้กระทำได้กระทำโดยความเชื่ออย่างงมงาย เช่น เชื่อว่าถ้าทำตุ๊กตาตัวคนแล้วนั่งเสกคาถาอาคม
ให้ผู้ที่ถูกสมมุติว่าเป็นตุ๊กตานั้นถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายอย่างอื่น

แนวคำพิพากษาฎีกา การพยายามกระทำความผิดที่เป็นไปไม่ได้อย่างแน่แท้

กรณีที่จะปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 นั้นเกี่ยวกับปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำความ
ผิดไม่สามารถจะกระทำให้บรรลุผลได้อย่างแน่แท้ เช่น ใช้ปืนที่มีได้มีกระสุนบรรจุอยู่เลยยิงคน
โดยเข้าใจผิดคิดว่ามีกระสุนบรรจุอยู่พร้อมแล้ว ซึ่งถึงอย่างไรก็ย่อมจะทำให้ผู้ถูกยิงได้รับอันตราย
จากการยิงไม่ได้เลย ดังนี้ จึงจะถือได้ว่าเป็นกรณีที่ไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ แต่ในคดีนี้
จำเลยใช้ปืนที่มีกระสุนบรรจุอยู่ถึง 7 นัดยิงโจทก์ร่วม กระสุนนัดแรกด้าน ซึ่งอาจเป็นเพราะเสื่อม
คุณภาพหรือเพราะเหตุบังเอิญอย่างใดไม่ปรากฏ มิฉะนั้นแล้วกระสุนต้องระเบิดออกและอาจเกิด
อันตรายแก่โจทก์ร่วมได้ หากเป็นการแน่แท้ไม่ว่าจะไม่สามารถกระทำให้ผู้ถูกยิงได้รับอันตรายจากการ
ยิงของจำเลยกรณีนี้ต้องปรับด้วยมาตรา 80 ไม่ใช่มาตรา 81 และหากไม่มีคนเข้าชดชวางหันท้วงที่
จำเลยอาจยิงโจทก์ร่วมด้วยกระสุนที่ยังเหลือต่อไปอีกได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ 980/2502)

จำเลยใช้ปืนยิงผู้เสียหายในระยะใกล้เพียงวาเดียว บาดแผลเป็นวงกลม เส้นผ่าศูนย์กลาง
ประมาณ 1 เซนติเมตร บริเวณรอบ ๆ แผลเป็นรอยบวม บาดแผลไม่ลึกเนื่องจากติดกับกระดูก
หน้าแข้ง และที่หน้าแข้งที่ตรงกับแผลได้บุ่มเข้าไปเพียงเล็กน้อย บาดแผลนี้รักษาอยู่ 4 วันก็กลับบ้านได้
เรื่องนี้จับปืนของกลางไม่ได้และในชั้นพิจารณาก็ไม่ปรากฏว่าเป็นปืนอะไร เมื่อบาดแผล
ของผู้เสียหายมีเพียงเล็กน้อยย่อมแสดงว่าอาวุธปืนที่จำเลยใช้ยิงไม่อาจทำให้ผู้ถูกยิงถึงตายได้แม้
จะถูกอวัยวะอื่น ถ้าหากเป็นปืนที่สามารถทำให้ผู้ถูกยิงถึงตายได้แล้ว อย่างน้อยกระดูกหน้าแข้งของ
ผู้เสียหายจะต้องแตกหรือหัก กรณีต้องปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 โดยถือว่าจำเลย
มุ่งต่อผลซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด แต่ไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้เพราะเหตุปัจจัย
ซึ่งใช้ในการกระทำความผิด จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288,81 (คำพิพากษาฎีกาที่
107/2510)

จำเลยใช้ปืนยิงผู้เสียหาย แต่กระสุนปืนไม่ลั่น การที่กระสุนปืนไม่ระเบิดออกไปนั้น จะเป็น
เพราะคุณภาพของกระสุนปืนนั้นไม่ดีหรือเพราะเหตุใดก็ตาม การกระทำของจำเลยเป็นการพยายาม
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 แล้ว (คำพิพากษาฎีกาที่ 701/2513)

กระสุนปืนเคยใช้ยิงมาก่อน 3 ครั้งแล้ว กระสุนด้าน จำเลยนำมาใช้ยิงผู้เสียหายอีก โดยเข้าใจว่ายังใช้ได้อยู่ แต่กระสุนก็ด้านอีก ถือว่าการที่กระสุนไม่ระเบิดออกนี้เป็นแต่เพียงการที่เป็นไปไม่ได้โดยบังเอิญหาเป็นการแน่แท้ว่าจะไม่สามารถทำให้ผู้ถูกยิงได้รับอันตรายจากการยิงของจำเลยไม่ ต้องปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 783/2513)

จำเลยใช้ปืนยิงผ่านประตูตรงที่ผู้เสียหายเขยนอนในห้องเรือน แต่กระสุนปืนไม่ถูก เพราะผู้เสียหายรู้ตัวเสียก่อนจึงย้ายไปนอนเสียที่ระเบียง การที่ผู้เสียหายรู้ตัวและหลบไป ไม่อยู่ในที่ที่จำเลยเข้าใจ ถือได้ว่าเป็นเรื่องบังเอิญ และผู้เสียหายก็ยังคงอยู่บนเรือนนั่นเอง ดังนี้ การกระทำของจำเลยหาใช่เป็นเรื่องที่ไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้ตามมาตรา 81 แห่งประมวลกฎหมายอาญาไม่ แต่ต้องปรับด้วยมาตรา 80 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1446/2513)

จำเลยขว้างระเบิดขวดขนาดเท่ากล่องไม้ขีดไฟไปยังกลุ่มคนที่กำลังชกต่อยวิวาทกับพวกของจำเลยโดยเจตนาฆ่า เป็นเหตุให้ผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้รับบาดเจ็บเพราะถูกสะเก็ดระเบิด เมื่อปรากฏว่าระเบิดขวดที่จำเลยขว้างไปนั้นไม่อาจทำให้ผู้ที่ถูกสะเก็ดระเบิดถึงแก่ความตายได้ เพราะวัตถุระเบิดนั้นมีกำลังอ่อน ดังนี้ต้องถือว่าการกระทำของจำเลยไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้เพราะเหตุปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1720/2513)

จำเลยใช้อาวุธปืนพกสั้นยิงผู้เสียหาย 1 นัด ในระยะ 3 วาถูกที่บริเวณตะโพกขวาเป็นแผลตั้งแต่ผิวหนัง 2 แผล ปืนที่ใช้ยิงจะเป็นปืนที่สร้างขึ้นเองหรือทำมาจากที่ใดไม่ปรากฏ ลักษณะของบาดแผลปรากฏว่ากระสุนเข้าตรง ๆ มีไข้เจ็วหรือแฉลบ แต่กระสุนไม่ทะลุเข้าไปถึงเนื้อมีแต่เข้าวมที่ผิวหนัง รักษาประมาณ 10 วันหาย แสดงว่าอาวุธที่ใช้ยิงไม่อาจทำให้ผู้ถูกยิงถึงตายได้ แม้จะถูกอวัยวะอื่นที่สำคัญของร่างกาย ดังนี้ถือว่าจำเลยกระทำโดยมุ่งประสงค์ต่อผลซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด แต่การกระทำนั้นไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้เพราะปัจจัยซึ่งใช้ในการกระทำจึงเป็นการพยายามกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 มีใช้มาตรา 80 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1361/2514)

จำเลยใช้อาวุธปืนลูกซองสั้นซึ่งมีกระสุนปืนขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 7 มิลลิเมตรยิงผู้เสียหายคนหนึ่งในระยะ 3 วา มีรอยกระสุนปืน 4 แห่ง แห่งละ 1 แผล คือที่แขนซ้าย ก้นกบ ข้างตะโพกซ้ายและที่ขาขวา มีกระสุนปืนในเนื้อเยื่อแห่งละ 1 นัด รักษาตัวในโรงพยาบาล 4 วัน ถ้าไม่มีโรคแทรกซ้อนจะหายใน 14 วัน และจำเลยได้ยิงผู้เสียหายอีกคนหนึ่งในระยะ 2 วา มีรอย

กระสุนหลายร้อยที่บริเวณตะโพกซ้าย บริเวณรอบแผลบวมและซ้ำ รักษาตัวในโรงพยาบาล 7 วัน ถ้าไม่มีโรคแทรกซ้อนจะหายใน 20 วัน และได้ความจากแพทย์ว่า ถ้าผู้เสียหายทั้งสองไม่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลทันทีและมีโลหิตออกมากเกินควร อาจถึงแก่ชีวิตได้ แสดงว่าอาวุธปืนที่จำเลยใช้ยังมีประสิทธิภาพร้ายแรง อาจทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้แม้จะถูกอวัยวะในที่ซึ่งไม่สำคัญ กรณีจึงต้องปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบด้วยมาตรา 80 มิใช่มาตรา 81 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 211-212/2515)

จำเลยใช้ปืนพกลูกไม่ชนิดทำเองยิงผู้เสียหาย แต่ปืนไม่ลั่น ปรากฏว่าปืนนี้ใช้ยิงทำอันตรายแก่ชีวิตได้ มีช่องบรรจุไว้เพียง 4 ช่อง แต่จำเลยบรรจุไว้เพียง 4 ช่องช่องที่ตรงกับเข็มแทงชนวน อาจเป็นช่องว่างเมื่อจำเลยสับนกลงไป กระสุนจึงไม่ลั่น และเมื่อจำเลยยิงซ้ำ ก็ไม่ได้หมุนลูกไม่ให้ช่องที่บรรจุกระสุนตรงกับเข็มแทงชนวน อาจเป็นเพราะความรีบร้อนหรือตกตะลึง ถ้าจำเลยได้บรรจุกระสุนไว้ในช่องที่ตรงกับเข็มแทงชนวนเมื่อยิงครั้งแรกหรือหมุนลูกไม่ให้เข็มแทงชนวนตรงกับช่องที่บรรจุกระสุนเมื่อยิงซ้ำ กระสุนปืนจะต้องลั่นและผู้เสียหายก็น่าจะได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการแน่แท้ว่าจะไม่สามารถทำให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ต้องปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 มิใช่มาตรา 81 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 280/2515)

จำเลยใช้ปืนยิงพลตำรวจ ป. ปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ปืนของกลางประกอบด้วย คำเบิกความของผู้ตรวจพิสูจน์ว่า ได้เอาปืนของกลางไปทดลองยิง แต่ไม่สามารถใช้ยิงให้กระสุนลั่นได้ เนื่องจากเข็มแทงชนวนไม่แรงพอ ส่วนกระสุนปืนของกลางอยู่ในสภาพที่ใช้ยิงได้ ดังนั้น การที่จำเลยใช้อาวุธปืนดังกล่าวยิงพลตำรวจ ป. จึงไม่บรรลุผลได้อย่างแน่แท้เพราะเหตุปืนซึ่งเป็นปัจจัยในการกระทำผิดไม่อาจใช้ยิงได้ จำเลยมีความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน แต่ให้ลงโทษไม่เกินกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 421/2516)

จำเลยใช้ปืนแก๊ปยาวยิงผู้เสียหายขณะอยู่ห่างประมาณ 4-5 วา รวม 2 นัดกระสุนปืนถูกที่ใบหน้าผู้เสียหาย คือที่หน้าผาก 2 รู โคนจมูกและเบ้าตาขวา ตาขวาบอด ถูกยิงแล้วโลหิตไหลเต็มใบหน้า การที่กระสุนปืนไม่เจาะลึกเข้าไปภายในของใบหน้าเพราะวิถีกระสุนเฉียดเฉียงไปไม่ถูกด้านตรง ผู้เสียหายจึงไม่ได้รับอันตรายถึงชีวิตตามธรรมดาอาวุธปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรงใช้ประหารชีวิตกันให้ถึงแก่ความตายได้ง่ายและแน่นอน จะสันนิษฐานเอาว่าปืนที่จำเลยใช้ยิงไม่มีประสิทธิภาพเพราะผู้เสียหายถูกยิงในระยะใกล้แต่ไม่ถึงแก่ความตายนั้นหาได้ไม่ การที่ผู้เสียหายไม่ถึงแก่ความตายไม่ใช่เป็นเพราะปืนไม่มีประสิทธิภาพ จะนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 มาปรับไม่ได้ จำเลยจึงมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1737/2515)

จำเลยยังผู้เสียหายในระยะห่าง 2 วา มีบาดแผลบริเวณใบหน้าและหัวไหล่ขวา ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 3 มิลลิเมตร แผลที่ใบหน้า 12 แผล มีเลือดซึมเล็กน้อย และที่หัวไหล่มี 7 แผล บาดแผลแต่ละแห่งมีกระสุนเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 มิลลิเมตรฝังใต้ผิวหนัง แพทย์ลงความเห็นว่าจะหายภายใน 10-14 วัน ผู้เสียหายรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล 10 วันเศษ แสดงว่าเป็นบาดแผลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และไม่ได้คิดว่าถ้าผู้เสียหายไม่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลทันทีอาจถึงชีวิตได้ ย่อมแสดงว่าอาวุธปืนที่จำเลยใช้ยิงไม่อาจทำให้ผู้เสียหายถูกยิงถึงตายได้ แม้จะถูกอวัยวะสำคัญของร่างกาย ดังนี้ กรณีต้องปรับด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 81 (คำพิพากษาฎีกาที่ 281/2517)

ผู้เสียหายอยู่ตรงจุดระเบิด ได้รับบาดแผล 4 แห่ง แห่งหนึ่งบวมมากและเนื้อไหม้ นอกนั้นบวมแดง แสดงว่าลูกระเบิดมีกำลังอ่อนไม่อาจทำให้ตายได้ จำเลยมีเจตนาฆ่าแต่ไม่สามารถบรรลุผลได้อย่างแน่แท้เพราะปัจจัยที่ใช้เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, มาตรา 81 (คำพิพากษาฎีกาที่ 908/2520)

จำเลยถกเถียงกับผู้เสียหายเรื่องผู้เสียหายสงสัยว่าจำเลยเป็นคู่กับภริยาผู้เสียหาย จำเลยยังผู้เสียหายด้วยปืนลูกซองสั้น 1 นัดในระยะ 1 วา เป็นแผลเล็กน้อยรักษาในโรงพยาบาล 2 วันก็กลับบ้านได้ แสดงว่าปืนไม่อาจทำให้ตายได้ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 81 (คำพิพากษาฎีกาที่ 1480/2520)